

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

Numero **10**

Competència deslleial

Entrevista a Jaume Pla, Mazoni

El CoNCA ja té un primer esborrany del futur Estatut de l'Artista

50.000 persones surten als carrers de Madrid sota el lema "Tots som cultura"

El sector musical reacciona en bloc a la baixada de l'IVA anunciat per l'art

Associació Professional
de **Músics de Catalunya**

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@musicat.cat · www.musicat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de MusiCat

> Percentatges

A MusiCat, com de ben segur fan tots els col·lectius, quan analitzem les nostres dades utilitzem la fórmula dels percentatges: % d'impagats, % de socis, % de baixes... En aquest editorial em voldria centrar en dos percentatges que, segons el meu punt de vista, condicionen notablement la nostra feina.

D'una part, la sobtada i desproporcionada pujada de l'IVA cultural, que ha passat del 8% al 21%, sense aconseguir ni de bon tros l'objectiu de recaptar més i, per contra, s'ha carregat una bona part del teixit empresarial eliminant un munt de llocs de treball. És molt urgent que aquesta mesura, que considero totalment política, es revisi, tenint en compte els nefastos resultats. Aprofitant aquesta revisió, valdria la pena aconseguir que aquest IVA cultural es pogués aplicar a la prestació de serveis, que és el règim amb què es contracta els socis de MusiCat que facturem a través de les cooperatives. Al menys es podria aplicar en les contractacions que fan les mateixes administracions, com ajuntaments i diputacions, ja que aquestes no es poden deduir l'IVA. Aquesta mesura, d'una lògica absoluta, faria baixar notablement el catxet i les primeres beneficiades serien les mateixes administracions.

Estic convençut que si s'aconseguís modificar aquest percentatge, es reduiria substancialment el treball en negre - que és el principal problema que té la economia d'aquest país -, milloraria la contractació i la recaptació augmentaria. Segur que si paguéssim tothom, tots pagaríem menys i l'administració ingressaria més. Bé que s'han posat d'acord per abaixar els impostos del joc quan els hi ha convingut, amb el pre-
text de crear llocs de treball.

L'altre percentatge que condiciona la nostra feina, especialment en les formacions de ball, és l'increment de l'aplicació de les noves tecnologies, en detriment de la figura del músic.

Quan a MusiCat, fa 13 anys, es va creure oportú crear el segell "100% Directe", no era per perseguir la utilització de bases gravades sinó per premiar els que podien oferir la seva actuació sense aquestes bases. No us enganyo pas si us dic que el resultat no va ser l'esperat, bàsicament per la poca implicació dels mateixos músics. Ara el problema ja no és el fet d'ajudar-se amb bases programades, ara ja directament hi ha formacions que no toquen ni una nota. Tot i que n'hi ha algun que sembla que s'hi deixi la vida tocant el teclat, la trista realitat és que la música sona sola. Aquest fet provoca que cada dia hi hagi més músics que es quedin a casa i en el seu lloc hi trobem o bé una màquina o, en el pitjor dels casos, un personatge que simula la funció del músic. És evident que no ens podem posar d'esquenes al progrés, però tampoc hem de permetre en cap cas que s'enganyi el públic, ni hem de tolerar el greu perjudici que aquest fet comporta a la professió.

Dos problemes latents, que hem de mirar de resoldre. El primer depèn de la força, pressió o capacitat de convèncer que les associacions del sector exerceixin davant l'administració. La segona, com ja s'ha dit moltes vegades, depèn de nosaltres els músics.

Tant de bo el percentatge d'èxit sigui el més elevat possible.

PREN NOTA.

> Convocatòria d'Assemblea General de Socis

Es convoca tots els socis a l'Assemblea General Ordinària de l'Associació Professional de Músics de Catalunya MUSICAT, que tindrà lloc al Palau de Fires (Fira de Girona), Passeig de la Devesa, 34-36 de Girona, el proper dimecres 28 de maig de 2014, a les 15:30 en primera convocatòria i a les 16:00 en segona convocatòria.

> Casagran agafa el relleu de Llapart Assegurances

El Sr. Ricard Llapart s'ha jubilat i ha traspassat la seva cartera de clients al corredor d'assegurances Jordi Casagran. Si teniu assegurances d'instruments o material contractades amb Llapart, a partir d'ara us atendran amb la mateixa diligència a la corredoria Casagran. Us hi podeu posar en contacte al telèfon 972 209 304 o al correu info@casagran.net. També podeu consultar el seu web www.casagran.net.

> Certificat d'empresa per aturats

Els músics que esteu cobrant l'atur i feu alguna actuació, us heu de preocupar de demanar-nos el certificat d'empresa corresponent al dia o dies que heu treballat, a fi i efecte que no s'interrompi la prestació. Només cal que ens truqueu per demanar-lo i nosaltres l'enviarem a l'INEM per via telemàtica.

> Sol·liciteu els vostres codis personals per demanar les factures

Quan un músic es dona d'alta a MusiCat, rep uns codis (usuari i contrasenya) que li permeten entrar a la "zona de socis" del web www.musicat.cat i demanar les factures mitjançant un formulari online. L'interès d'aquest procediment és doble: a nosaltres ens facilita la feina perquè les dades necessàries per fer la factura ens arriben d'una manera clara i ordenada; els socis també en sortiu beneficiats perquè rebeu immediatament la confirmació de què ens ha arribat la sol·licitud. A més, podeu revisar en tot moment les sol·licituds que ens heu enviat. Un cop feta la factura, també queda penjada en aquest mateix espai i, quan la cobrem, hi figura la data de pagament.

Si encara no teniu aquests codis, us recomanem que els demaneu a info@musicat.cat com més aviat millor.

> Formació 2014 per als socis de Musicat

• Taller pràctic de creació de llocs Web corporatius amb Wordpress

MusiCat ha organitzat per als socis un taller pràctic de creació de llocs web corporatius amb WordPress, impartit per Montserrat Peñarroya (www.montsepenarroya.com) i Helena Casas (www.helenacasas.com). La finalitat del taller és capacitar l'alumne perquè pugui crear el seu propi lloc web, amb totes les funcionalitats que necessiti, a l'hora que adquireix coneixements sobre el funcionament dels gestors de continguts, sobre com posicionar un lloc web als cercadors i sobre com mesurar-ne els resultats.

El taller, que consta de 16 hores lectives, s'impartirà els dies 29 i 30 d'abril i 6 i 7 de maig, de 16:00 a 20:00, al Parc Científic i Tecnològic de la Universitat de Girona.

El preu del taller per als socis de MusiCat és de 40€ (no socis: 340€).

Per inscriure-us, envieu un mail a info@musicat.cat. La data límit d'inscripció és el 23 d'abril. Trobareu més informació al web www.musicat.cat.

• Curs d'introducció a l'harmonia aplicada al pop i a la música moderna

El propòsit d'aquest curs és donar una visió de la música pop/rock des d'un prisma teòric i pràctic, de manera que, en finalitzar-lo, els participants siguin capaços d'aplicar els coneixements adquirits en el seu context professional i artístic. Es treballaran conceptes harmònics i rítmics bàsics amb l'ajuda d'audicions comentades.

El curs s'adreça a músics amb cap o poca formació prèvia que vulguin aprofundir en aquests conceptes. Un dels objectius prioritaris del curs serà explicar i posar nom als recursos que el músic utilitza de forma intuïtiva a l'hora d'escriure les seves obres i mostrar-ne d'altres menys evidents.

El curs, que impartirà l'Eloi Isern, consta de 4 sessions de dues hores i mitja, que tindran lloc a Girona els dies 26 i 28 de maig i 2 i 4 de juny, de 10:00 a 12:30 del matí.

Per inscriure-us envieu un mail a info@musicat.cat. Trobareu més informació a www.musicat.cat.

> Les factures s'han de demanar amb anterioritat a la data de l'actuació

Totes les factures que fem a MusiCat, sense excepció, van acompanyades de l'alta a la Seguretat Social corresponent. Com és lògic, l'alta no es pot fer amb posterioritat a l'actuació perquè l'objectiu és que el músic estigui cobert el dia que treballa. Per aquest motiu, les factures sempre s'han de demanar abans de l'actuació perquè nosaltres tinguem temps de donar-vos d'alta a la Seguretat Social.

Naturalment, això no concerneix els músics que són autònoms i que, per aquesta raó, ja estan coberts.

Una altra excepció són els concerts a percentatge de taquilla, ja que no es pot fer la factura fins que no es coneix l'import, un cop passada l'actuació. En aquests casos, ens heu de demanar l'alta a la Seguretat Social amb anterioritat al dia de l'actuació i, un cop coneguem l'import, ens demaneu la factura de la manera habitual.

> Una alta a la Seguretat Social per a cada actuació, encara que siguin el mateix dia

Si esteu donats d'alta un dia a la Seguretat Social per fer una actuació i us en surt una altra aquest mateix dia, caldrà fer una altra alta per aquesta segona actuació. L'explicació és que l'alta està vinculada al lloc de l'actuació i, en cas d'accident, no seria vàlida en un punt geogràfic que no coincidís amb el lloc que s'especifica a l'alta, encara que sigui el mateix dia.

> Taller d'assessorament legal per a músics

L'Espai Marfà ha previst una sessió gratuïta per assessorar els músics en temes legals relacionats amb els contractes, l'emissió de factures o el règim laboral. En aquesta sessió formativa es tractarà sobre els aspectes legals relacionats amb la música en directe i s'intentarà orientar jurídicament els participants i resoldre de forma pràctica les problemàtiques concretes que vulguin plantejar.

El taller és a càrrec de Josep Lluís Samper, un gran conegedor d'aquests temes que fou assessor de l'Antoni Mas en la constitució i posada en funcionament de les cooperatives de músics del Grup de Gestió MusiCat.

El taller es farà el dia 20 de maig a les 19:00, a l'Espai Marfà (c/ de Baix, 2 de Girona). Tot i ser gratuït cal inscriure's a <http://www.girona.cat/marfa/inscripcions>.

> Cens d'autors

MusiCat voldria saber el nombre d'autors que hi ha entre els socis i també si estan o no associats a la SGAE. Estimem que un 50% dels socis de MusiCat podrien també ser autors. Si fos així, MusiCat podria esdevenir una entitat representativa dels autors de música i intervenir en la presa de les decisions que els afecten per defensar-ne els drets.

Per tal de confeccionar un cens, us agraiem que ens feu arribar un mail a info@musicat.cat per dir-nos si sou autors i si sou socis de la SGAE.

> Presència a la Fira Mediterrània de Manresa

La Fira Mediterrània de Manresa és un mercat d'espectacles que presenta noves creacions artístiques inspirades en els trets culturals propis de Catalunya i la Mediterrània. Cultura popular i músiques del món són els dos eixos de la programació. Es celebra anualment des de l'any 1998 i ha esdevingut un marc d'intercanvis entre professionals del sector i, especialment, aquells que es dediquen a la música d'arrel i a la cultura popular.

La 17a edició es celebrarà a Manresa del 9 al 12 d'octubre de 2014. Voldríem saber si entre els socis hi hauria grups interessats en tenir presència a la Fira Mediterrània. En aquest cas, es podria llogar un estand entre tots. Si us interessa la proposta, envieu un mail a info@musicat.cat.

> Seguiu-nos a Facebook i Twitter

Si voleu seguir l'actualitat de l'associació i del sector de la música a Catalunya en general, us convidem a que cliqueu "m'agrada" a la nostra pàgina de Facebook (www.facebook.com/associaciomusicat) i que ens segueu a Twitter, on també procurem ser molt actius.

NOTÍCIES.

> El govern espanyol vol regular el micromecenatge

El govern espanyol està preparant una llei que regularà el micromecenatge a internet o *crowdfunding* i limitarà les inversions a 3.000 € per projecte i 6.000 € per plataforma.

L'avantprojecte de Llei també contempla que les plataformes de micromecenatge hauran de tenir un capital social igual o superior als 50.000 € o bé tenir contractada una assegurança de responsabilitat civil amb una cobertura de 150.000 €.

El document preveu multes per incompliment de fins a 200.000 € i la prohibició d'operar durant 5 anys.

Aquesta regulació posa en perill la creació de noves plataformes de micromecenatge com les que han permès a molts artistes tirar endavant els seus projectes aquests últims anys.

Les plataformes de micromecenatge posen en contacte directament inversors i projectes a tra-

vés d'internet i són per a molts l'única alternativa al crèdit inexistent. L'any passat, les webs de *crowdfunding* van recaptar 2.700 milions de dòlars de particulars a tot el món.

El govern espanyol diu que l'objectiu d'aquesta llei és impulsar una nova eina de finançament directe de projectes empresarials en les fases inicials de desenvolupament i, alhora, protegir els inversors. La regulació s'emmarca en la Llei per al Foment de Finançament Empresarial que va anunciar el president Mariano Rajoy el mes de febrer passat.

> El sector cultural i creatiu català va donar feina a un 6% de la població activa el 2013

Segons la Conselleria de Cultura de la Generalitat, l'any 2013 el sector cultural i creatiu va ocupar una mitjana de 163.000 persones. Aquesta xifra representa una ocupació superior a la d'altres sectors considerats estratègics de l'economia catalana, com és el cas de l'automòbil (83.600 ocupats), el químic (82.000) o el de l'alimentació (58.500).

Aquestes dades s'extreuen de l'estudi *Ocupació en el sector de la cultura i la creació 2013*, elaborat a partir de l'Enquesta de Població Activa a Catalunya.

Del mateix estudi es desprèn que el 20% de les persones ocupades en el sector cultural i creatiu a tot l'Estat estan ubicades a Catalunya. La majoria són homes (les dones només representen el 36%) i són més joves que en els altres sectors de l'economia catalana. A més, el cultural és un dels sectors amb l'índex més alt d'autoocupació.

> La facturació de la música en directe a Espanya cau un 28% des de la pujada de l'IVA

Tal com era d'esperar, la facturació de la música en directe ha caigut en picat des de la pujada de l'IVA, el mes de setembre de 2012. Aquesta mesura sembla feta expressament per donar el cop de gràcia a un sector que ja fa temps que pateix a causa de la crisi econòmica. Amb la baixada de la venda de discos, deguda a la pirateria i al *streaming*, el directe s'ha convertit en la font d'ingressos més important dels músics. La baixada del pressupost dels ajuntaments per contractar actuacions musicals i el posterior augment de l'IVA els posa les coses cada vegada més difícils.

Segons es desprèn del "V Anuario de la Música en Vivo" publicat per la Asociación de Promotores Musicales (APM) aquest mes de març, la caiguda de la facturació neta del sector els dotze primers mesos després de la pujada de l'IVA ha estat d'un 28,6%. Dels 206 M€ recaptats a l'estat espanyol entre el mes setembre de 2011 i l'agost del 2012, s'ha passat a 147M€ recaptats en el mateix període de 2012 a 2013. Com a conseqüència d'aquesta davallada, es calcula que s'han destruït 1.200 llocs de treball directes i que han hagut de tancar unes 300 empreses del sector. Segons el president de l'APM, Pascual Egea, aquesta situació no té a veure amb la crisi sinó clarament amb l'augment de l'IVA.

D'altra banda, si l'Estat esperava recaptar més impostos amb aquesta mesura, s'ha equivocat de mig a mig. Si bé és veritat que els ingressos en concepte d'IVA han augmentat 13,3 M€, l'Estat ha deixat d'ingressar 42,3M€ per la pèrdua d'empreses i la destrucció de llocs de treball. Un balanç negatiu de 29 M€, conseqüència d'una política nefasta i de curta volada.

L'APM representa una cinquantena d'empreses que gestionen el 80% dels concerts que es fan a tot l'Estat.

> El govern espanyol aprova el projecte de reforma de la Llei de Propietat Intel·lectual

La reforma té tres objectius: frenar la vulneració dels drets facilitada per les xarxes, regular el funcionament de les entitats de gestió i modificar el concepte de compensació per còpia privada.

En primer lloc, s'agilitaran els tràmits per lluitar contra la pirateria. El govern de l'Estat reforçarà la potestat sancionadora de la comissió de la propietat intel·lectual, que castigarà no només els webs amb continguts subjectes a drets d'autor, sinó també els que facilitin enllaços a aquests continguts. Les multes aniran dels 30 als 300.000 euros. La comissió de la propietat intel·lectual podrà ofegar econòmicament aquests webs a través dels seus anunciants o, en última instància, bloquejar la pàgina.

Pel que fa a les entitats de gestió de drets d'autors, la llei preveu mesures per lograr més transparèn-

cia. Una d'aquestes mesures és la creació d'una finestra única com a mitjà de facturació i pagament dels drets d'autor. També obliga les entitats de gestió a constituir una entitat privada que centralitzi aquestes operacions. Les entitats de gestió disposaran d'un termini de cinc mesos per establir aquesta finestra.

El text també confirma la desaparició de l'anomenat canó digital i assegura que els autors rebran una compensació per les còpies privades que realitzin els usuaris sense fins comercials, a càrrec dels pressupostos de l'Estat. Aquesta mesura té caràcter transitori ja que podria ser contrària al dret comunitari.

> El sector musical reacciona en bloc a la baixada de l'IVA anunciada per a l'art

El sector musical ha tornat a sortir al carrer per expressar la seva queixa davant la decisió del govern espanyol de reduir al 10% l'IVA de les obres d'art però mantenir el 21% per a la resta de productes culturals.

En un comunicat signat per nou associacions representatives, MUSICAT entre elles, els professionals de la música es mostraven sorpresos per la decisió del Ministeri i reivindicaven un cop més un IVA reduït per a la resta de sectors culturals.

El comunicat denuncia que des de l'aplicació de l'IVA al 21% les empreses del sector musical han reduït els ingressos de manera significativa i que una gran majoria "han hagut d'assumir l'increment de l'impost sense poder repercutir-lo en les entrades", situació que ha comportat "greus perjudicis i pèrdues milionàries a un sector que ja està molt castigat per la crisi".

El document recorda que durant el 2013 han hagut de tancar centenars d'empreses del sector musical arreu de l'Estat i que la programació de música en sales privades ha arribat a caure fins a un 50%, fins i tot en ciutats com Barcelona. També recull les dades publicades a l'Anuari d'ARC-EDR 2013, segons el qual la facturació de les empreses de manage-

ment, promotores i representants ha caigut un 13%, els concerts un 22,26% i els espectadors un 26,70%.

L'escrit afirma que "més enllà de les pèrdues o de la desaparició d'empreses, hi ha la incapacitat d'oferir al públic preus assequibles, limitant així l'accés dels ciutadans a la cultura, un dret emparat per la Constitució".

Finalment, els signants expressen el seu descontentament del criteri que ha portat al Ministeri a prioritzar l'art a les altres disciplines i demanen la baixada de l'IVA del cinema, el teatre i de la música en viu i gravada.

Les entitats signants són ACATAM (Acadèmia Catalana de la Música), AMJM (Associació de Músics de Jazz i Música Moderna), APECAT (Associació de Productors i Editors Fonogràfics i Videogràfics de Catalunya), ARC (Associació Professional de Representants, promotors i Mànagers de Catalunya), ASACC (Associació de Sales de Concerts de Catalunya), EMIPAC (Escoles de Música d'Iniciativa Privada Associades de Catalunya), FSC (Federació Sardanista de Catalunya), GRUP ENDERROCK i MUSICAT (Associació professional de Músics de Catalunya).

Foto:
Juan Miguel Morales

Alfons Olmo (VerdCell), Enric Hernández, Josep Tero, Cesc Freixas i Quico Pi de la Serra a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona per un IVA cultural reduït

> 50.000 persones surten als carrers de Madrid sota el lema “Tots som cultura”

El diumenge 9 de març, milers de professionals de tots els àmbits de la cultura van sortir al carrer a Madrid per protestar contra les retallades, la privatització d'espais culturals d'ús públic i l'augment de l'IVA cultural. L'acte, organitzat per la Plataforma en Defensa de la Cultura, va reunir al voltant de 50.000 persones en un event festiu sense precedents que va ocupar el Paseo de Recoletos i el tram del carrer d'Alcalá, entre Plaza Independencia i Cibeles.

A les tres de la matinada, amb l'ajuda d'un miler de voluntaris, es van començar a muntar els més de 20 escenaris que acollirien actuacions de tota mena: orquestres de cambra, trompetistes de jazz, actors, artistes plàstics, espectacles de dansa, de màgia o de circ. El tret de sortida el van donar 40 bateries sincronitzades, a les ordres de Pepe Sánchez, al costat de la Plaza de Colón.

L'acte, que va començar a les 11:00, es va acabar a les 14:00 a la Plaza de la Independencia, on la Orquestra Sinfónica de Ciudad Real, acompanyada per 1.200 veus, va interpretar el Cor dels Esclaus de l'òpera Nabucco de Verdi, amb crits de “Wert di-

misión” o “Con cultura lo del PP se cura”. L'etiqueta #todossomosocultura va ser trending topic a Twitter durant tot el dia.

La Plataforma en Defensa de la Cultura, que es va constituir a Madrid el 4 de novembre passat, aglutina més de 100 associacions d'artistes, creadors, tècnics i altres professionals de la cultura per traslladar a les administracions el malestar del sector davant les polítiques de retallades i, molt especialment, l'augment de l'IVA cultural i la privatització d'espais culturals d'ús públic.

> Es presenta l'orquestra La Nova Blanes

El passat 16 de març es va presentar a Alcoletge l'orquestra La Nova Blanes, completament renovada. Amb una nova direcció i recollint l'experiència de més de 25 anys sobre les fustes dels envelats, La Nova Blanes s'ha presentat en formació de cobla-orquestra amb la intenció de recuperar l'essència d'aquesta tradició musical oferint sessions de sardanes, concert i ball. La renovació també inclou els equipaments de so i llum, d'última generació, així com els decorats i el vestuari.

L'orquestra, formada per 14 components, ha presentat el nou repertori, amb cançons de tots els temps i arranjaments orquestrals d'autors diversos, per donar un color variat al conjunt. El seu lema és “Emocions en directe”.

Els 14 components de la Nova Blanes.

> La Big Mama Montse compareix al Parlament per reivindicar la baixada de l'IVA i una reforma de la normativa de contractació dels músics

El passat 20 de febrer, la Montserrat Pratdesaba - més coneguda com a Big Mama - va comparèixer a la Mesa de la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya, juntament amb el músic Roger Mas i el president de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, Joan Maria Gual, en relació a la proposta d'enviar al Congrés dels Diputats la petició de modificació de l'IVA cultural.

En el seu parlament, la Big Mama va demanar un IVA al 4% per a tots els espais culturals, però també per als instruments, partitures i tots els recursos que fa servir el músic. Va denunciar que la pujada de l'IVA no ha revertit en un augment de feina, sinó el contrari. També va demanar una flexibilització de les ordenances municipals per tal que es puguin fer concerts en acústic en locals, com bars i restaurants, per donar feina als músics i apropar la cultura a la gent.

La Big Mama va explicar a la Mesa del parlament que, segons la normativa de contractació de músics en espectacles públics, els músics són treballadors per compte aliè i, per tant, qui els contracta

els hauria de donar d'alta a la Seguretat Social. Va dir que això no sol ser així, sinó que al músic se li demana factura - fins i tot les administracions públiques -, sense tenir en compte que per poder emetre la factura s'hauria de constituir en empresa. La precarietat de la feina de músic fa que això no sigui possible en la majoria dels casos. La "solució" ha sigut constituir-se en cooperatives, però això obliga el músic a fer-se càrrec de l'import de la seva Seguretat Social, que no pot desgravar i que redueix el catxet de manera considerable.

També va denunciar que la Generalitat hagi suprimit les subvencions a les escoles de música de Catalunya i va afirmar que l'educació musical hauria de ser un puntal de l'educació, com és el cas en molts països d'Europa. Pel que fa a les subvencions per a creadors, va dir que el Govern no té en compte que per accedir-hi caldria ser autònom i que, encara que aquesta sigui una pràctica tolerada, els músics estan legalment considerats com a treballadors per compte aliè i no poden facturar les actuacions com a treballadors autònoms.

> Barcelona, capital de la sardana

Barcelona ha agafat el relleu d'Arenys de Munt i ha estat proclamada Capital de la Sardana 2014. El dia 8 de març es va celebrar la proclamació amb un acte institucional al Fossar de les Moreres i amb una ballada de sardanes i una festa popular inaugural a l'Avinguda de la Catedral.

La inauguració oficial de la Capitalitat va culminar el passat dia 15 de març amb la reestrena de la rondalla *La Santa Espina* en versió concert, interpretada per l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb la Polifònica de Vilafranca i les veus de la mezzosoprano Anna Alàs, el tenor David Alegret i el baríton Enric Martínez-Castignani. L'obra, amb música d'Enric Morera i lletra d'Àngel Guimerà, va ser estrenada l'any 1907 al Teatre Principal de Barcelona. La parti-

tura original és per a orquestra simfònica però mai no s'havia tornat a interpretar íntegrament.

Durant tot l'any es faran a la ciutat més d'un centenar d'activitats, concerts de cobla, conferències i debats al voltant de la sardana, amb l'objectiu de donar-la a conèixer i valoritzar-la.

> El règim francès dels “intermitents de l'espectacle”, en perill

La patronal francesa Mouvement des Entreprises de France (MEDEF) ha anunciat la seva intenció de suprimir el subsidi d'atur als treballadors intermitents de l'espectacle. Milers d'afectats es van mobilitzar a finals de febrer amb una manifestació multitudinària pels carrers de París amb el lema “La cultura és massa cara? Proveu la ignorància!!”. La patronal MEDEF considera que l'Estat s'hauria de fer càrrec del sobrecost d'aquest règim especial que xifren entre 300 i 350 milions d'euros.

Segons aquest règim, per poder cobrar l'atur els tècnics i els artistes han d'acumular 507 hores de feina en el termini de 10 mesos o bé haver cobrat l'equivalent en catxets (els treballadors “normals” han d'haver fet 610 hores en 28 mesos per cobrar

l'atur). Si arriben a aquest topall, cobren l'atur durant 243 dies (122 dies un treballador “normal”). Les empreses que els contracten paguen un 7% del salari (3,8% en el règim general) i els treballadors paguen un 3,8% (2,4% els de règim general). També poden demanar que se'ls recalculi el subsidi dels darrers deu mesos, si han treballat més al final del període. En contrapartida, els intermitents no poden cobrar més de 4.200 euros de subsidi, mentre que els treballadors de règim general poden cobrar fins a 6.200 euros.

Actualment hi ha uns 100.000 treballadors a França que es beneficien d'aquest règim especial. La ministra de Cultura, Aurélie Filippetti, ha dit que l'estat francès no pot assumir aquest sobrecost.

> Girona, Ciutat de Festivals

Girona aspira a ser un referent cultural i ja fa temps que ha decidit apostar fort per fer de la cultura un motor de riquesa econòmica i de transformació social de la ciutat. En aquesta línia, i per segon any consecutiu, l'Ajuntament de Girona ha editat la guia “Girona, Ciutat de Festivals”, que aplega totes les manifestacions artístiques amb format de festival que tenen lloc a la ciutat durant l'any. La intenció és que aquesta denominació esdevingui una marca potent i de qualitat que atregui a la ciutat un públic forani amb inquietuds culturals.

acaba de tancar la seva 13a edició amb una assistència rècord que ha superat els 18.000 espectadors. Aquest festival català de música negra, amb seu a Salt, Girona i Bescanó, atreu gent de les comarques gironines però també de Barcelona, de la Catalunya Nord i de la resta de l'Estat. El fet d'incloure aquest any concerts gratuïts a l'aire lliure ha contribuït a augmentar la participació de la ciutadania i ha permès donar a músics emergents l'oportunitat d'actuar en el marc del festival.

D'un total de 16 festivals que es celebren durant l'any a la ciutat, 9 són festivals de música: Ibercamera, Black Music Festival, Strenes, In-Somni, Girona a Cappella, Nits de Clàssica, Festival de Guitarra de Girona i Festival de Jazz de Girona, a més del Milestone que també inclou art urbà i pensament.

Sense anar més lluny, el **Black Music Festival**

Amb cinc dies de diferència, comença a Girona la segona edició del **Festival Strenes**, una aposta de l'empresa Promo Arts Music amb l'Ajuntament i la Diputació de Girona. Es tracta d'un nou concepte de festival que acull les estrenes de discs, espectacles o gires d'artistes catalans en el primer semestre de l'any. **Strenes** vol ser l'escenari on es presentin les principals novetats de la temporada musical catalana i una plataforma de difusió per als artistes emergents del país. Més de 40 concerts concentrats en tres setmanes que tornaran a omplir de música la ciutat i que empalmaran pràcticament amb els del Festival In-Somni, eclèctic i obert a noves sonoritats, que tindrà lloc del 30 d'abril al 4 de maig a l'escenari de La Copa.

> La Montecarlo: 30 anys tocant a pèl

La Montecarlo està de celebració: aquest any en fa 30 que volta pels escenaris de les festes majors de tot Catalunya i, per celebrar-ho, han iniciat una gira que han batejat amb el títol "30 anys tocant a pèl", per reivindicar el reconeixement de la seva feina i la dels altres companys que també toquen en rigorós directe.

Durant 30 anys La Montecarlo ha tocat a pèl, en directe, sense cap base pregravada. Els seus components volen aprofitar aquesta gira per alertar el públic que no es deixi enganyar pels que es fan dir músics i no ho són. Perquè, si el resultat fos el mateix, no tindrien cap sentit les hores passades estudiant l'instrument, fent classes de cant o assajant el repertori.

De fet, no és la primera vegada que La Montecarlo aborda aquest conflicte. L'any 1999 van iniciar una

altra campanya similar, amb el nom de "Matamúsics", que anava acompanyada d'una cançó amb el mateix títol en què van col·laborar força companys d'altres formacions.

En aquest 30è aniversari s'han proposat premiar els seus seguidors més fidels amb regals i sorpreses. Entre d'altres, sortejaran un creuer per visitar la ciutat de Montecarlo i faran un concurs de fotografies *montecarleres* amb importants premis per a les més originals. Tot plegat acompanyat d'una àmplia campanya de merchandising i una renovació del seu lloc web. També enregistraran un disc amb els temes més emblemàtics que han interpretat al llarg d'aquests 30 anys. La celebració s'acabarà el dia 7 de novembre amb una gran festa al pavelló de Besalú.

> Paco Viciàna, 25 anys creant música

El compositor Paco Viciàna, d'origen barceloní i resident a Banyoles des del 1997, va deixar la seva ciutat natal, on va estudiar la carrera de música, per establir-se a la vila de Besalú amb l'objectiu de crear l'escola de música municipal "El Sol Fa La Vida". Durant aquests anys de dedicació professional a la música, ha compost més de 260 obres musicals d'estils diversos.

Per celebrar aquests 25 anys de carrera professional, Paco Viciàna va compondre la música de tres espectacles diferents, que es van portar a terme al llarg de l'any passat. El primer, *Dones d'aigua* (L'espectacle), va ser una proposta dels Amics de l'Òpera de Girona a partir d'una idea original de la soprano Maite Mer. Un espectacle sensitiu i màgic amb participació exclusivament femenina. L'estrena es va portar a terme al Saló d'Actes del Teatre Municipal de Girona. Les Dones d'Aigua d'aquella estrena varen ser: Montserrat Cristau, Maite Mer i Imma Presas (sopranos), Glòria Garcés, Vera Krasnoperaova i Gina Reyner (mezzosopranos), Eszter Schütz (violí) i Anna Cassú (piano). Més endavant

es va incorporar a la proposta la soprano Natalia Donato.

El segon espectacle va ser un concert de piano a càrrec del mateix Paco Viciàna al claustre del Monestir de Banyoles. Al llarg del concert va fer un repàs cronològic de part del seu repertori pianístic. L'última proposta va ser un Concert de Col·laboradors a l'Auditori de Banyoles, amb repertori propi, on ell mateix va presentar les diferents agrupacions que van intervenir – més de 80 artistes – per compartir amb ell aquesta celebració.

> El CoNCA ja té un primer esborrany del futur Estatut de l'Artista

El passat mes de gener el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) va convocar els representants de les associacions de músics per presentar les propostes de millora de la condició de l'artista i el creador, que s'han de concretar en el futur Estatut de l'Artista. A la reunió van assistir representants de MUSICAT, de l'Associació de Músics de Tarragona (aMt) i de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna (AMJM)

Per elaborar el text, s'han tingut en compte les reivindicacions de les associacions representatives dels diferents sectors artístics i la informació rebuda a partir d'una enquesta que han contestat 1.164 artistes, creadors i professionals d'oficis relacionats amb el món de les arts.

El text proposa millores en quatre àmbits diferenciats:

1) Tributari

- Nou sistema de retencions que contempla l'exempció d'aplicar la retenció per IRPF fins a un llindar d'ingressos màxims de 15.000 €, donat que la tributació seria nul·la. També es proposa l'aplicació d'una retenció general entre 1% i 2% a les activitats artístiques.
- Aplicació del "criteri de caixa" i realització de pressupostos per evitar haver de tributar abans de cobrar una factura.
- Possibilitat de fraccionar la declaració d'ingressos generats en diversos exercicis.
- Possibilitat de deduir tota despesa de producció en el moment d'incórrer en la mateixa. Possibilitat de deduir les inversions en els instruments musicals.
- Aplicació d'un IVA cultural al 4%. Que sigui el destinatari de la factura (en general, una empresa) qui ingressi directament l'IVA a Hisenda, enlloc de pagar-lo al professional.
- Actualització de la definició d'obra d'art i redefinició dels professionals del sector (artistes, creadors i professions connexes) a la Llei de l'IVA i als epígrafs de l'IAE.
- Eliminació de l'obligació de presentar pagament fraccionat de renda i reducció de les declaracions trimestrals de l'IVA a una única declaració a final de l'exercici.
- Millora de la Llei de Mecenatge per afavorir la inversió privada en béns culturals.

2) Àmbit laboral

- Establir un sistema de representativitat sindical artística a través de la negociació col·lectiva.
- Crear un sistema específic de protecció del sector respecte a les intermitències en les afiliacions dels artistes

(curta vida laboral) i l'escassetat dels seus ingressos.

- No aplicació automàtica de la retenció del 2% de l'IRPF als treballadors culturals amb intermitència de contractacions.
- Necessitat de complir, per part del legislador, amb el que estableix la Disposició Addicional 15ª de la Llei 40/2007, per facilitar vides laborals amb el mínim d'absència de cotitzacions i adequar les normes a les noves modalitats de prestació de serveis.
- Homogeneïtzar la normativa referent a tècnics i auxiliars que col·laboren en espectacles públics.
- Especial atenció als col·lectius específics de professionals del circ i de la dansa per la curta durada de la seva activitat professional i l'alt risc de lesions.
- Adaptació del sistema RETA als artistes i creadors en situació d'alta dins del règim especial de treballadors autònoms, atenen les peculiaritats del sector artístic.
- Compliment de la normativa vigent per evitar el "fals autònom", és a dir, l'ús abusiu de la contractació mercantil per part de les empreses quan la contractació del músic és clarament per compte al·lè.
- Compatibilitat de la situació de jubilació amb la situació d'activitat artística.

- Elaboració d'un cens de professionals adscrits als sectors culturals.
- Utilització del sistema RED de la Seguretat Social per la presentació de les bases i quotes de cotització del Règim Especial d'Artistes.

3) Àmbit contractual i de propietat intel·lectual

- Establir sistemes eficaços per controlar l'equilibri de les prestacions en els contractes: implicació de l'administració.
- Donar més contingut al registre de la Propietat Intel·lectual.
- Aplicació generalitzada de la Llei de Propietat Intel·lectual.

- Formalització dels contractes que regulin les relacions professionals dels autors i creadors per escrit.
- Realització de protocols per l'entorn digital.
- Modificacions legislatives per ajustar la Llei de Propietat Intel·lectual a la situació de l'artista.
- Implicació de les entitats de gestió en una major protecció dels drets d'autor d'artistes i creadors.

4) Àmbit formatiu

- Acord per a l'educació artística.
- Promoure la contractació d'artistes i creadors com a professorat especialista.
- Assegurar i introduir la figura del docent especialista en les arts, a l'ensenyament obligatori.
- Reconeixement del grau als titulats en ensenyaments artístics superiors.

ments artístics superiors.

- Accés a la docència dels titulats i graduats en ensenyaments artístics superiors.
- Millora dels continguts educatius que connecten l'alumnat amb la realitat professional.
- Oferta d'una formació contínua per als professionals de les Arts.
- Nous batxillerats artístics.
- Nous cicles formatius en Formació Professional.
- Nous estudis superiors de Circ, Regidoria, Tècnics d'Arts Escèniques i Il·lustració i Guió Audiovisual.

Un cop s'arribi a consensuar aquest text, s'haurà fet un primer pas important que consisteix en posar negre sobre blanc el que s'hauria de fer. La llàstima és que això no depèn de nosaltres. O sí?

> Symphonic.cat reuneix el repertori de música simfònica catalana

El Gremi d'Editorials de Música de Catalunya (GEMC) ha posat en marxa el portal www.symphonic.cat amb la finalitat de promoure el repertori simfònic, principalment català, dins i fora de Catalunya. Es tracta d'un catàleg en línia on es poden trobar referenciades més de 350 obres de música simfònica de totes les èpoques i estils.

La iniciativa pretén centralitzar de forma ordenada tota la informació referent a música simfònica editada pel GEMC i facilitar-ne l'accés, així com incrementar la presència del repertori català en les programacions de les orquestres simfòniques de dins i fora de Catalunya.

El GEMC està integrat per Boileau Editorial de Música, Brotons & Mercadal Edicions Musicals, Clivis Publicacions, Dinsic Publicacions Musicals i La Mà de Guido.

diseny & creació

GRAFICTER STUDIO

Publicitat i comunicació
CD's i merchandising
Cartelleria i suports diversos

ESTUDI CREATIU / IMPREMTA

Condicions especials per a socis!

Associació Professional
de Músics de Catalunya

C/de la Barca, 30
17165 La Celler de Ter
(Girona)

Tel. 972 421 719
info@graficter.com
www.graficter.com

Per Lluïsa Massó

Jaume Pla, Mazoni.

Mazoni és el projecte de l'empordanès Jaume Pla (La Bisbal d'Empordà, 1977). Està en plena gira de presentació del seu setè disc, *Sacrifiqueu la princesa*, un treball en què les guitarres cedeixen el protagonisme als teclats i a l'electrònica. Mazoni explora noves sonoritats, però les seves cançons segueixen portant el seu segell ben personal. L'hem anat a trobar al poble on va néixer i on viu perquè ens parli del disc, de la seva música i d'altres coses.

- Com va la gira del nou disc? Heu fet tres concerts al Palau de la Música i un a l'Auditori de Girona amb entrades exhaurides. El dia 5 d'aquest mes actueu a Barnasants i també heu vist que sereu al Festival In-Edit al maig. Això vol dir que va bé, suposo.

Cal dir que tant la sala del Palau com la de l'Auditori no eren les més grans. A l'Auditori vam omplir la sala de cambra, que té capacitat per a 400 persones, i al Palau vam tocar a la sala d'assaig de l'Orfeo. De totes maneres, està molt bé. Començar els concerts amb tot venut ja et dóna una seguretat.

- Aquest és el setè o el vuitè disc? Ho heu estat mirant i no em queda clar

Jo també em faig un embolic. Hi ha un primer disc en castellà que no es va arribar a editar. Els oficials serien un disc en anglès, *7 songs for a sleepless night*, i en català, *Esgarrapada*, *Si els dits fossin xilòfons*, *Eufòria 5 - Esperança 0*, *Fins que la mort ens separi* i *Sacrifiqueu la princesa*. Aquests sis són de material nou. Després hi ha el 13.31, en directe, que té material d'altres discos.

- Explica'm una mica això del 13.31. Com se us va acudir fer una gira de 31 dies seguits?

Un dia tornàvem de bolo i parlàvem dels americans que poden fer aquestes gires tan llargues, *coast to coast*. Aquí els concerts són dijous, divendres i dissabte, com a màxim. El normal és tocar només un cop per setmana. Estàvem convençuts que tocar cada dia et fa viure la música d'una manera diferent i ho volíem experimentar. Llavors vam decidir inventar-nos una gira llarga, de 31 dies, i fer-la al nostre gust. Vam anar omplint dates i quan ja en teníem unes quantes, la gent es va anar engrescant amb la idea i s'hi van apuntar. També és veritat que alguns dies vam tocar en sales molt petites i en llocs molt allunyats.

- I no vau acabar esgotats?

He de dir que l'únic que vaig fer tota la gira vaig ser jo. Els músics de la banda s'anaven rellevant. I sí, vaig acabar molt cansat. Per omplir els 31 dies ens vam haver de moure molt. Fins i tot vam tocar tres dies a Holanda.

- Repetiries l'experiència?

Jo trobo que és maca l'experiència. Potser no la repetiria de la mateixa manera. Quan fa 30 dies que les cantes, tens les cançons tan interioritzades que surten

soles, de manera automàtica. La idea era experimentar això. El disc 13.31 és el directe del concert número 30 de la gira. Primer el volíem gravar només per nosaltres, per copsar aquest efecte, però després vam decidir publicar-lo.

- A *Sacrifiqueu la princesa*, l'últim disc, hi ha un canvi important respecte als anteriors. Has abandonat les guitarres i t'has passat al so electrònic. Per què?

Com veus, ja porto uns quants discos i això fa que et plantegis coses noves. Arriba un moment que t'adones que t'estàs repetint. Comences un disc nou, fas dues cançons i penses: això ja ho he fet d'aquesta manera. No m'agrada la idea de fer un disc per inèrcia. Necessito fer coses diferents per mirar de fer coses millors. Aquest cop he volgut canviar d'instruments i experimentar amb un so més electrònic.

- Per això has canviat la guitarra pel sintetitzador?

Sí. És un *keytar*, un instrument que fusiona teclat (*key-board*) i guitarra (*guitar*). La bateria que portem també és electrònica i l'Aleix la toca dret. Però tot i el canvi d'instruments, des de fora crec que es veu una manera de fer Mazoni. Hi ha coses que no canvien.

- Quants sou ara a la banda?

Som quatre, un menys que abans, perquè hem suprimit una bateria. L'Aleix Bou s'encarrega de la bateria electrònica, en Miquel Sospedra es manté al baix i la novetat és Guillermo Martorell (teclats i guitarra) que substitueix en Jordi Rodé. No hi ha hagut més canvis.

- I les cançons antigues les passeu per aquest filtre electrònic?

Sí. Hem hagut de reversionar temes, per fer-los cabre en el repertori nou. És un repte estimulant. Amb algunes cançons ha sigut fàcil perquè ja tenien un punt d'electrònic, però n'hi ha d'altres com *No tinc temps*, la més antiga, que era molt rockera i l'hem canviat completament. És divertit, perquè és una altra manera de tocar temes que fa anys que toques i potser n'estaves una mica cansat. El que no volia fer a la gira era portar material extra per tocar les cançons antigues. Tenia molt clar que si fèiem servir aquests instruments per tocar les cançons del disc nou, totes les altres cançons s'havien de tocar amb els mateixos.

- Has abandonat del tot la guitarra?

L'acústica sí que la toco, però l'elèctrica no. En el concert, de vint cançons en toco quinze amb el *keytar* i cinc amb la guitarra acústica.

- Per què aquest títol, *Sacrifiqueu la princesa*?

Sona a idea romàntica, a conte de fades. No és tan el sentit literal, sinó tot el que evoca. Sempre sacrificues alguna cosa que estimes, potser per poder-ne estimar una altra. Això ho explico en un text en el cd. També té connotacions amb la llegenda de Sant Jordi: hi ha una cançó en el disc que es diu *23 d'abril*. Molta gent ha interpretat que la princesa és la guitarra, que també, però hi ha moltes lectures possibles. Vaig estar valorant altres títols, però aquest és el que m'agradava més.

- En les teves cançons és més important la música o la lletra?

A mi m'agrada més la música, tot i que entenc que el missatge també és molt potent. Però a mi el fet musical m'agrada molt, el fet que una cançó t'arribi encara que no entenguis res. Trobo que la lletra t'influeix d'una certa manera perquè passa pel filtre de les teves vivències. En canvi la música és més abstracta. Jo recordo que d'adolescent escoltava els Beatles sense entendre la lletra en absolut, però l'energia que desprenien aquelles cançons anava més enllà de les històries que explicaven.

- Tu què escoltes?

A mi m'agraden molt els clàssics. Anys 60, 70. Però per fer aquest últim disc em vaig posar les piles i vaig començar a escoltar el que es fa ara, grups de l'últim any o dels últims dos anys que no utilitzen massa la guitarra. Al principi vaig haver de fer un esforç per entrar-hi. Però

“Jo escolto molta música anglosaxona, tant d'Anglaterra com d'Estats Units, però canto en català per un tema de naturalitat.”

és la manera d'explorar coses noves i descobrir si t'agrada o no. Si no, t'acabes recolzant sempre en el que ja saps i no avances. De natural et surt quedar-te a casa.

- També hi ha un canvi en les lletres?

És el mateix tipus de lletres de sempre, però amb un final més lluminós, més optimista. La situació és igual d'hostil o difícil però hi ha una esclatxa d'esperança. És el tema de La promesa o la imatge del bosc cremat: *“Som com un bosc cremat, inert en aparença, a punt per explotar de vida que comença”*

- Inspirada en el foc de l'Empordà?

Sí. Vam anar-ho a veure. Em va impressionar. Però en aquella desolació, hi veies un començament.

- Sempre has produït els teus discos?

Sí. És una cosa que m'agradaria canviar perquè és una feinada, però em costa delegar. Aquest últim disc, tret d'algunes col·laboracions, l'he gravat tot jo. Vaig afegint instruments per capes a casa meua, anant endavant i enrere. És molt laboriós. En el proper disc tinc ganes de deixar-me anar i posar-me en mans d'algú que també em porti una mica. No ho he fet mai, però crec que si trobes la persona adequada ha de sumar bastant i segur que surten coses interessants.

- Segueixes fidel al mateix segell discogràfic des del principi de la teua carrera

Bankrobber es va muntar el 2002 per treure el disc de *Holland Park*, el grup en anglès que tenia aleshores, perquè ningú no ens l'editava. Teníem uns col·legues que volien muntar una discogràfica i entre tots ho vam fer i vam treure el disc. Un cop la infraestructura muntada, van començar a fer altres coses. Però tot és molt *do it yourself*. Per exemple, jo amb ells no tinc contracte. Amb l'editorial sí, perquè és obligatori per la SGAE, però amb la discogràfica senzillament ho parlem tot i el dia que no ens avinguem, doncs cadascú farà la seva.

- Suposo que ets conscient que ets un privilegiat de poder treballar d'aquesta manera, aquí a l'Empor-

dà, amb col·legues que coneixes de tota la vida...

En sóc i ho aprecio. Vaig viure quatre anys a Barcelona i vaig tornar a l'Empordà. Aquí s'hi viu molt bé.

- Amb la teua aparença tranquil·la, veig que ets força inquiet. Explica'm què és Paracetamol

És un projecte incipient que espero poder desenvolupar quan tingui una mica de temps. Es tracta de posar la meua feina com a compositor i productor al servei d'altra gent. De moment hi ha unes quantes cançons penjades al web, que són versions de temes meus fets per altres artistes, la Bikimel, en Xavi Llosas, l'Helena Miquel. També hi ha un tema meu versionat per Gramophon All Stars.

- Nedar a contracorrent, la cançó que és la banda sonora de la sèrie de TV3 “Kubala, Moreno i Manchón” va ser un encàrrec?

Sí. Són encàrrecs que van sortint durant l'any, coses que no hi comptes. També vaig fer la banda sonora d'una pel·lícula de Ventura Pons. És un repte més. En el cas de KMM va ser el d'adaptar tot el concepte de la sèrie en una cançó d'un minut, quan habitualment jugues amb tres o quatre minuts.

- Quina formació tens com a músic?

Els meus pares em van apuntar a música quan tenia sis o set anys, però no vaig aprendre res i vaig plegar als onze. Alguna cosa em devia quedar perquè als tretze anys vaig començar a agafar la guitarra pel meu compte i a tocar cançons dels Beatles, que en aquella època ja em començaven a agradar. A partir d'aquí vaig anar a classes de guitarra i de cant a Girona fins que vaig tenir divuit anys. Aleshores feia COU a l'institut i, a l'hora de triar una carrera, vaig decidir fer música. Com que abans no existien estudis reglats de música moderna, vaig aterrar al Taller de Músics i vaig estar-m'hi quatre anys estudiant solfeig, piano, harmonia i guitarra. A partir d'aquí vaig tornar a l'Empordà i he continuat pel meu compte. Sóc molt autodidacte.

- Es pot viure de la música?

Es pot sobreviure. Sempre vas escanyat. En el meu cas, com que el grup és el meu projecte, tinc l'avantatge que treballa per mi. No és el mateix ser una banda de quatre i haver de repartir. Jo toco amb músics llogats, que toquen amb mi i amb altra gent. Entre els concerts i la SGAE, fins ara me'n vaig sortint. Però he de dir que vaig començar a viure de la música a partir d'*Esgarrapada*, el 2006. Abans havia de treballar en altres coses: clas-

ses de música, tècnic de so o el que sortia. També sóc molt conscient que, tot i que porto vuit anys vivint de la música, cada cop és més difícil. Hi ha anys que guanyes menys que l'anterior i penses que potser un dia això s'acabarà.

- Hi ha circuit per al pop català a l'estranger?

Tot pot ser. A vegades passen coses molt estranyes i de la mateixa manera que *Héroes del Silencio* van triomfar a Alemanya durant una època, pot ser que agradis i et surtin bolos al lloc més impensat. Però jo diria que en el pop importa molt més l'idioma que en altres gèneres. Hi ha pop autòcton a tot arreu. Cadascú té el seu. En canvi, la música que en podríem dir més pura, com el jazz, l'ska o el blues, fins i tot el mestissatge, és més de voltar. Amb l'ska es veu claríssim: hi ha grups que aquí omplen una sala de cent persones i al Japó també l'omplen, o potser l'omplen més. Però amb el pop, sense canviar l'idioma, és molt difícil.

- La Bisbal és un poble de músics i la cosa ve de lluny. Tu et sents arrelat a una tradició musical?

Sí, però la meua. No sé perquè a La Bisbal hi ha tants músics que, tot sigui dit, no tenen res a veure amb la tradició sardanística. Jo no sóc conscient que aquesta música m'hagi influenciat d'alguna manera. Les primeres influències que recordo són *Comando Moriles* i els *Moriarty*. Jo escolto molta música anglosaxona, tant d'Anglaterra com d'Estat Units, però canto en català per un tema de naturalitat. Penso, parlo i escric en català, però els referents els tinc més aviat allà. Això no vol dir que no m'interessi la tradició d'aquí i no renego que un dia m'hi pugui acostar musicalment. Com més gran et fas, més t'obres al que tens al teu voltant.

- Tu que et guanyes la vida com a músic, què creus que s'hauria de reivindicar a nivell laboral per millorar la situació?

Sens dubte, el sistema de seguretat social. Si els autònoms de tot un mes valen 260 €, posem per cas,

anar a tocar un dia hauria de costar aquesta quantitat dividida per 30. Hauria de ser com un autònom fraccionat. Però si ni tan sols és legal que un músic sigui autònom! Ara la seguretat social depèn de l'import. D'un bolo de 200 € per cap, has de pagar quasi el 40% i sumar-hi l'IRPF. Et quedes amb 100 € com a màxim. Pel que fa al tema de l'IVA cultural, la pujada aboca al frau i a la pilleria perquè tothom qui fa un espectacle amb entrades, si pot, en declara menys. És que sinó és impossible que surtin els números: has de pagar un 21% d'IVA, la SGAE, els músics que venen a tocar, el transport. No es pot continuar així. Si abaixessin l'IVA aniria més gent als concerts i tothom hi sortiria guanyant.

- La primera cançó de *Sacrifiquem la princesa*, va sortir el mateix dia que van imputar la Infanta. Casualitat?

Quan vaig triar el títol, la Infanta estava desimputada de la primera causa. Vam fabricar els discos i vam llançar la primera cançó el 7 de gener, que va ser el dia que la van tornar a imputar. Va ser casualitat o bona sort...

“Si abaixessin l'IVA aniria més gent als concerts i tothom hi sortiria guanyant.”

Competència deslleial

Últimament el sector musical, i el de la cultura en general, està vivint moments difícils. La crisi econòmica ha propiciat una sèrie de fenòmens en cadena: hi ha menys públic, les administracions no tenen recursos, es tanquen sales, no es venen discos, baixen els preus i, en definitiva, per a la gran majoria de músics hi ha poca feina. L'estocada final l'ha donat el ministre Wert amb la pujada de l'IVA i la pràctica eliminació de la música a l'ensenyament primari. Sense parlar de la desprotecció de la propietat intel·lectual, de la precarietat del règim laboral dels músics o de l'absència d'una Llei de Mecenatge que ajudi a pal·liar la manca de recursos de l'administració. Per cert, el que sí que regularà l'inefable ministre és el *crowdfunding* i ho farà limitant-ne les aportacions: no fos cas que ens en sortíssim.

Paradoxalment, cada cop hi ha més músics, més estudiants de música, més festivals. La gent escolta més música que mai – en streaming, això sí – i constantment sorgeixen nous projectes i noves bandes que empenyen amb força sense deixar-se intimidar per les circumstàncies adverses. Estem tocats però no enfonsats.

► El fascinant món de les sales de ball

Hi ha un sector de músics que, a més de lluitar amb els problemes que li vénen de fora, ha de fer front als que li ocasionen el mateixos companys de professió. Ens referim al sector de la música de ball i, més precisament, als grups de petit format que actuen principalment en sales de ball i restaurants.

El sector de la música de ball ja fa temps que està patint la seva pròpia crisi. Després d'uns anys de vaques grasses en què els ajuntaments van decidir que la música havia de ser gratuïta i van assumir-ne el cost, l'esclat de la bombolla immobiliària va capgirar la situació. Molts ajuntaments, que estaven acostumats a calcar el pressupost d'un any per l'altre sense por d'equivocar-se, es van trobar de cop i volta amb una recaptació minvada i obligats per l'Estat a liquidar els seus deutes. I, naturalment, van començar a retallar.

Les primeres que en van patir les conseqüències van ser les orquestres, que exerceixen la seva principal activitat professional a les festes majors de Catalunya. Van veure com baixaven les contractacions a favor de formacions musicals més reduïdes i, per tant, més econòmiques. Lògicament, davant d'aquesta situació, moltes orquestres van abaixar preus, cosa que va propiciar que també abaixessin el preu les formacions més petites, per tal de guardar la proporció. I així successivament.

Una pràctica freqüent en aquesta època de crisi és que, com que no hi ha feina per a la formació sencera, alguns membres es presentin en format de duet o trio per tocar en sales de ball o restaurants. Però, com que no es el mateix un trio que una orquestra, s'han d'ajudar de la tecnologia.

Competència deslleial

El problema arriba quan, posem per cas, un cantant o un trompetista que no té ni idea de tocar el piano es presenta amb un teclat, en formació de duet amb un/a cantant. Aquest teclista "fa veure" que toca quan en realitat es limita a prémer un botó. Encara que semblentida, això està passant i cada cop és més freqüent. La competència deslleial queda palesa quan aquests impostors es presenten com a "músics" (ep!, que potser ho són) i cobren com a tals sense tocar ni una nota, causant un perjudici als músics que sí que toquen, els quals, d'una manera o d'una altra, han hagut de passar moltes hores davant de l'instrument per arribar a fer bé la seva feina. A més, aquests falsos músics es contracten sovint de manera irregular, amb la qual cosa la competència deslleial és doble. I el pitjor de tot és que la llei no prohibeix la simulació i que, com tothom sap, no cal cap títol acadèmic per anar a fer bolos.

En molts casos, les sales s'aprofiten d'aquesta competència per especular amb els preus. I això, tot s'ha de dir, també és culpa dels mateixos músics que són incapaços de posar-se d'acord entre ells per pactar uns mínims per sota dels quals ningú accepti treballar.

No és un tema menor. Tot i que la música de ball està molt vinculada a les festes majors, hi ha una munió de sales, centres cívics, casals, hotels o restaurants que organitzen regularment sessions de ball i contracten els serveis de teclistes, duets, trios o conjunts per oferir música en viu. Només a la província de Girona, n'hi ha més de cinquanta pel cap baix. Es tracta d'un sector amb un volum de facturació respectable, força regular i que està resisitint amb molt d'esforç l'embat de la crisi.

“ El sector de la música de ball ja fa temps que està patint la seva pròpia crisi. ”

> Què s'entén per “tocar en directe”?

Davant les queixes d'alguns socis que han de competir amb aquests falsos músics i es veuen obligats a abaixar els seus preus si volen conservar la feina, MusiCat va convocar els grups de fins a tres components que fan aquest tipus de música, per veure quines mesures es podien adoptar des de l'associació.

Després de celebrar dues reunions amb les formacions afectades, per tal d'identificar els problemes i buscar possibles solucions, es va consensuar resumir la situació en quatre punts:

1 **Hi ha formacions que s'anuncien com a “música en directe” però porten molta música gravada**

No hi ha res a dir dels grups que toquen en directe i, a més, porten música gravada. Sempre que no se'n amaguin és perfectament legítim. Però no s'haurien de presentar com a “música en directe”.

2 **És lícit ajudar-se d'una base. Però, on és el límit?**

El músic es pot ajudar d'una base – sobretot en una formació petita – Però, fins a quin punt es pot considerar música en directe? On és el límit?

3 **Hi ha casos flagrants**

Moltes vegades, la persona que és darrere del teclat no és pianista sinó que es limita a disparar seqüències i, el que és més greu, a simular que està tocant. Fa música en playback. En aquests casos – que no són pocs – la impostura és total. No és res d'estrany veure el músic abandonar el teclat per solucionar un problema amb els llums i que la música continuï sonant igual.

4 **El públic pren el músic per un DJ**

Malauradament, el públic s'ha acostumat a aquestes pràctiques i ja no distingeix la música en directe de la que no ho és, fins al punt que arriba a confondre el músic amb un discjòquei. Ja no li demana que toqui una peça sinó que la “posi”.

Competència deslleial

> Prestigiar la música en directe i denunciar la simulació

Tal com hem dit abans, la llei no prohibeix la simulació i, per tant, aquestes pràctiques no són sancionables. Això fa molt difícil trobar solucions.

Què hi pot fer MusiCat? Si bé és veritat que per associar-se cal acreditar la condició de músic mitjançant un títol acadèmic, un currículum o una prova d'aptitud, MusiCat no pot controlar que un soci que s'ha inscrit com a cantant es posi davant d'un teclat sense tenir-ne ni idea. Tot i això, en determinats casos, d'ara endavant l'associació controlarà si els instruments que figuren en el full d'inscripció coincideixen amb els que toquen en l'actualitat.

MusiCat també s'ha compromès a denunciar aquestes males pràctiques a través del butlletí de l'associació i en els mitjans de comunicació. El mes de gener passat, el periodista Xavier Castellón ja va publicar un article al diari El Punt Avui titulat *MusiCat, contra els "músics" que no toquen*, que va tenir un ampli ressó a les xarxes. També en van tenir les entrevistes que la Xarxa de Televisions Locals (XTVL) i Televisió de Girona van fer al president Josep Reig a propòsit d'aquest tema.

Finalment, MusiCat farà una campanya informativa adreçada a les sales de ball, per tal de potenciar i prestigiar la música en directe en aquests àmbits.

En aquest sentit, s'està estudiant el projecte de crear un segell "Músics en directe", associat a una plana web, que agrupi totes les formacions de fins a tres components que facin música de ball en rigorós directe.

Quan parlem d'interpretació musical és difícil dibuixar la ratlla que separa el que és legítim del que no ho és. Potser n'hi hauria prou amb dir que el músic ha de ser capaç de tocar el seu instrument.

PS: El que de veritat resulta lamentable és que no sigui el client qui és queixi. O el públic. És trist que hagin de ser els mateixos músics els qui denunciïn que hi ha falsos col·legues que donen gat per llebre.

HAN DONAT LA NOTA.

> Escola de Música Moderna de Girona (EMMG)

Ha creat una Marxing Band oberta a la participació de l'alumnat de vent i percussió de totes les escoles de música de les comarques gironines. L'edat mínima per apuntar-s'hi és de 12 anys i s'exigeix un nivell musical mínim (llenguatge musical i domini de l'instrument bàsic). La direcció musical és a càrrec de Xavi Molina i Rafel Rostey i de la coordinació se n'encarrega Montserrat Cristau. L'objectiu del projecte en un primer temps és posar banda sonora als esdeveniments socioculturals de la ciutat i vincular-se estratègicament al Black Music Festival i al Festival de Jazz de Girona. També mantindran un lligam estret amb la Casa de la Música.

> Jaume Cristau

Ha estat guardonat amb la **Medalla al Mèrit Musical** per

la seva tasca en la composició de més de 300 sardanes, a banda d'obres simfòniques per a cobla, veu solista, música de cambra i havaneres; pel seu treball de docència a l'escola Menestral de Figueres, de la qual en fou el director i com a intèrpret de contrabaix en diverses formacions i en la cobla-orquestra Miramar, de la qual en fou el fundador. Aquest guardó és un dels Premis Capital de la Sardana que s'atorguen en reconeixement a la tasca de persones, entitats i institucions en favor de la sardana i la dansa catalana. Els Premis es lliuraran aquesta tardor en un acte al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.

> Els Pescadors de L'Escala

Coincidint amb el cinquantenari de la seva fundació, els ha estat atorgada la Creu de Sant Jordi, que els serà lliurada el proper 22 d'abril en un acte solemne al saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat. Se'ls concedeix aquesta distinció "per la seva ininterrompuda i il·loable trajectòria professional dedicada, des de la seva fundació l'any 1964, a la recuperació i difusió de la música, la llengua i la cultura popular i tradicional catalanes, per ser pioners en el seu gènere i haver perseverat des dels seus inicis fins avui, essent encara, malgrat els canvis generacionals i el pas del temps, un dels grups de referència del país".

> Fundació Ernest Mocató

Coincidint amb el seu 20è aniversari, organitza el 1er Congrés d'Havaneres que tindrà lloc el 18 d'octubre al Museu del Suro de Palafrugell. Al matí es faran dues sessions tècniques: la primera, sobre els drets de la propietat intel·lectual, anirà a càrrec de representants de SGAE i AIE que parlaran de drets d'autor i de drets d'intèrprets i executants, respectivament; la segona sessió tractarà sobre els drets socials dels músics, tant laborals com fiscals. La tarda començarà amb la intervenció de l'historiador Jordi Turró sobre el llegat de l'havanera a Catalunya i el fons documental de la fundació; després hi haurà una taula rodona en què es debatrà el futur de l'havanera, entesa com a patrimoni de la cultura tradicional i popular.

> Oriol González, Jordi Rabascall, Albert Caire, Oriol Roca i Jon Robles

Van promoure una jornada per reivindicar la millora de les condicions laborals dels músics, que es va celebrar el dia 1 de febrer passat, a la Nova Jazz Cava de Terrassa, amb el lema **12Hores 12Causes**. Van ser 12 hores de jazz en viu, sense pauses, en què van participar un gran nombre d'artistes, com ara Llibert Fortuny, Gemma Abrié, Lluís Coloma Trio, Josep Maria Farràs, Matthew Simon, Adrià Font o l'Aula de Música de Terrassa, entre molts altres. Una oportunitat per cridar l'atenció sobre aquestes 12 causes amb què van voler reivindicar l'ofici, la necessitat d'un marc legal que reguli les condicions laborals dels músics i una normativa adaptada per a les sales de concerts. El text també defensava el jazz com a tradició a Catalunya, denunciava l'augment de l'IVA i els impostos abusius i reivindicava l'esforç que fan els ensenyants de música d'aquest país com un valor a l'alça.

> Taller de Músics

Va celebrar el 35è aniversari amb un concert reivindicatiu al Palau de la Música, batejat amb el nom "Alça la veu", al que van assistir dues mil persones. L'acte va tenir el fil conductor de l'Original Jazz Orchestra del Taller i va comptar amb la participació d'artistes que hi han col·laborat al llarg dels anys: Santiago Auserón, Mala Rodríguez & Refree, Cris Juanico, Big Mama Montse, Miqui Puig, Andrea Motis & Joan Chamorro i Biel Ballester, a més d'altres artistes que s'hi van afegir. L'objectiu d'aquest concert era donar a conèixer la gran tasca de promoció, ensenyament i difusió de la música realitzada pel Taller de Músics durant els seus 35 anys de trajectòria i demanar suport a les administracions per assegurar la continuïtat del projecte.

> Albert Guinovart

El mes de febrer passat va ingressar a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi com a membre numerari de la secció de música. Ho va fer en un acte acadèmic a la seu de la Lotja de Mar en què, en lloc de fer un discurs, va oferir un concert amb obres de Chopin, Debussy i Granados. Albert Guinovart (Barcelona 1962) és un dels músics més actius de la seva generació. La seva dedicació a la música va des de la interpretació clàssica de repertori, que ha portat arreu del món, fins a la composició de musicals d'èxit, de bandes sonores per al cinema i la televisió, així com de música simfònica, coral i de cambra i orquestracions diverses.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

> El teu nom / Toti Soler

És el que fa 30 de la seva discografia, tot i que ha col·laborat en una trentena de discos més amb altres artistes. El disc transita entre la música i la poesia. Són músiques enregistrades els darrers dotze anys amb artistes convidats com Gemma Humet i Joan Massotkleiner, entre d'altres. El mateix Toti Soler hi canta dues cançons, una sobre un poema de Luis Cernuda, "Amor en música", i l'altra sobre un poema de Fernando Pessoa, "El poeta és fingidor". L'àlbum es completa amb cinc temes instrumentals.

> Ara! / Santi Arisa

Un treball que aplega un total de 21 cançons patriòtiques dels diversos territoris de parla catalana: *Montanhes Araneses* (Vall d'Aran), *La Balanguera* (Mallorca), *La muixeranga* (País Valencià), *Els Segadors*, *Lestaca*, *El Virolai*, *El cant dels ocells* o l'himne del Barça. El disc, que també conté peces de creació pròpia, és comptat amb la participació de diferents corals del país, com De Calaix, DeuDeVeü, Les Veus del Bruguera, coral Espígol, Trescant, cor Coral-Í, Fusions Grup Vocal, Baixos per la Independència i La Tribu Patriòtica.

> Entre nosatros / Agustí Borrell

Es tracta del primer treball d'aquesta bateria cadaquesenc, un disc de temes propis dedicat al seu pare, el també bateria Tasio Borrell. Funk fusió instrumental, amb matisos llatins, mediterranis i swing amb la col·laboració de Marc Mas al piano, Toni Traus al baix, Tòfol Martínez a la guitarra elèctrica i Takamine, Jordi Cobre al contrabaix i Salvi Estregués a la guitarra clàssica. El disc ha estat gravat i masteritzat al TMSstudio de Tossa de Mar.

> ADN / Jordi Martínez

Tot i haver passat mitja vida dalt dels escenaris, aquest és el primer àlbum d'estudi en solitari del guitarrista Jordi Martínez. Es tracta d'una selecció del seu material més íntim, tractat amb una tècnica acurada i una elaboració mimada del so fruit de la maduresa adquirida amb els anys. Rock-fusió en el sentit més ampli i groove trepidant, amb el recolzament d'una banda formada per Isi Martínez a la bateria, Jordi González als teclats i Alexis Cabrillana al baix, amb el saxo de Llibert Fortuny com a convidat especial.

> Live at Sunset / Luís González Trio

És el quart disc del trio format per Lluís González (piano i composicions), Joan Solà Morales (contrabaix) i César Martínez (bateria). Enregistrat en directe els dies 14 i 15 de juny de 2013 al Sunset Jazz Club de Girona, inclou 10 composicions del mateix Lluís González que són una mostra de la seva trajectòria i de com s'ha anat definint l'estil del trio, creant un so personal a cavall entre la composició, la improvisació i les tendències del jazz contemporani, amb una visió oberta que potencia els aspectes més creatius.

> **Pandora** / **Ramon Prats Quartet**

El bateria Ramon Prats, un dels més actius de l'escena jazzística estatal, presenta el seu primer disc en solitari al capdavant d'aquest quartet format amb Sandrine Robiliard (cello), Julián Sánchez (trompeta) i Martín Leiton (contrabaix). Un disc amb cinc temes, entre el jazz i la música clàssica contemporània. A *L'atracció del no-res*, el primer tema, Prats es qüestiona la violència que produeix la primera nota de tota expressió musical després del silenci que hi ha just abans. Estirant-ne el fil, sorgeixen els altres temes.

> **Sin colorantes** / **Calvari**

És el primer treball d'aquest grup que pretén portar la mirada més enllà de la rumba catalana per acostar-la a la world music. Hi trobem col.laboracions inesperades, com per exemple la de Jaume Pla "Mazoni" cantant una rumba catalana. També hi col.labora Xavi Turull, percussionista de Ojos de Brujo. Calvari es va formar el 2011. Segons diuen, totes les cançons del disc són fruit dels directes que ha fet el grup.

> **Dear great canyon** / **Joana Serrat**

És el quart disc de la cantautora osonenca, que aquest cop ha comptat amb el suport del segell discogràfic del festival Primavera Sound. En aquest nou àlbum, el folk dels seus treballs anteriors es revesteix d'una instrumentació pròpia del country alternatiu nord-americà. L'acompanya una banda formada per David Soler (pedal steel), Marçal Ayats (violoncel), Edu Martínez (piano i teclats), Toni Serrat (bateria) i Carla Serrat (segones veus).

> **Paper Mullat** / **La Vella Lola**

Amb una trajectòria de deu anys pels escenaris catalans, el duet format per Marta Bombí i Josep Bergadà s'ha decidit a editar un disc amb catorze cançons del seu repertori. L'han batejat amb el nom de la cançó que encapçala el treball, *Paper mullat*. El treball inclou havaneres, valsets mariners, balades, boleros i altres ritmes habituals del món de l'havanera i la cançó de taverna. Tres de les peces són cançons pròpies.

> **A la sirga** / **Jordi Molina, Perepau Ximenis & Quartet Insòlit**

Composicions que fusionen la tradició de dos instruments d'arrel, la tenora i l'acordió diatònic, amb una de les formacions clàssiques per excel·lència, el quartet. Dos móns aparentment allunyats que en aquest treball es relacionen amb tota normalitat creant un nou univers sonor totalment innovador i desconegut. Els disc s'ha presentat aquest mes de març al C.A.T.

LA NOTA DEL SOCI.

Ens agradaria que el butlletí La Nota també servís per fer d'altaveu de les vostres opinions, preocupacions o propostes, relacionades amb el món de la música. Podeu enviar-nos els vostres textos (màxim 500 paraules) a info@musicat.cat.

> COBLES I ORQUESTRES DE PALAMÓS (1843-2014).

50 anys de la cobla Baix Empordà

Lluís Mercader i Bravo

La Cobla Baix Empordà, fundada el 1964, arriba enguany als 50 anys d'existència ininterrompuda. L'aniversari ha motivat l'elaboració d'aquest llibre, magníficament editat per Viena Edicions, que serà presentat a Palamós aquest mes d'abril en un acte en què també s'inaugurarà una exposició fotogràfica al.lusiva a la cobla Baix Empordà i a les seves antecessores. En el decurs d'aquest mateix acte, l'ajuntament de Palamós entregarà a la Cobla Baix Empordà la Medalla d'Or de la Vila.

La història arrenca del Palamós de mitjan segle XIX, perquè la cobla Baix Empordà fou l'hereva de tot un reguitzell de formacions que la van precedir, ja que Palamós havia estat una vila amb gran tradició musical. L'obra, que parteix de 1843 i arriba any rere any fins al 2014, ve a cobrir un gran buit històric perquè, fins ara, mai ningú s'havia decidit a iniciar una recerca a fons, verificant les dades publicades de totes les orquestres, orquestrines, cobles i demés conjunts musicals palamosins.

D'una banda, a més de la nombrosa bibliografia consultada, s'ha fet el buidatge exhaustiu de diferents fons documentals i, de l'altra, l'autor ha fet entrevistes en directe amb els protagonistes del llibre -els músics-, amb els familiars que ha aconseguit localitzar, o amb qui tenia informació sobre el tema. Tots ells han proporcionat les dades per poder anar unint les peces d'aquest gran trencaclosques que inclou més de 220 fotografies, inèdites en la seva majoria.

Pel que fa a la Cobla Baix Empordà i als seus components, es repassen les diferents plantilles de músics que han donat vida a aquesta destacada formació palamosina al llarg del darrer mig segle. Són gairebé 90 instrumentistes, sense comptar els qui, puntualment, han substituït els titulars. Molts d'ells ja ens han deixat per sempre, alguns disfruten d'una merescuda jubilació i altres, a banda dels onze músics de la temporada actual, els podem trobar en diverses formacions del nostre país o bé treballant en les seves respectives professions, fora del món de la cobla.

La feina de recerca ha estat complexa, difícil i llarga, però els resultats -plasmats en aquest llibre- mereixen l'esforç esmerçat i més si serveixen per celebrar els 50 anys de la Cobla Baix Empordà, tot desitjant que en pugui fer molts més.

L'autor del llibre, Lluís Mercader i Bravo (Palamós, 1962), és ictiòleg i doctor en Ciències Biològiques per la Universitat de Barcelona (1991). Des de fa més de tres dècades treballa en dos àmbits ben diferents: el de la biologia marina i el de la sardana. Vinculat a l'Agrupació Sardanista Costa Brava de Palamós, des de 1997, és articulista del llibre de l'Aplec de la Sardana de Palamós i, d'ençà de l'any 2000 és organitzador de l'Aplec de la Sardana.

Més informació a www.lluismercader.cat

Cobla Baix Empordà. Passeig del Mar, Palamós, dimecres 25-8-1965. D'esquerra a dreta i de darrere a davant: Martí Mascort i Josep Gri (trompetes), Amadeu Cuadrado i Joan Sauer (fiscorns), Enric Bassas (contrabaix), Joaquim Portas (flabiol), Ernest Llaví i Emili Alemany (tibles), Josep Ullastres i Ponç Resplandis (tenores). Sota la cadira d'Emili Alemany, el cartell anuncia la ballada de sardanes amb una inexistente cobla «Bell» Empordà en comptes de «Baix» Empordà; un error tipogràfic majúscul. [Col. Neus Peya i Calvet. Autor desconegut.]

LA NOTA TRISTA.

> **Manel Matilla** [Cassà de la Selva, 1963]

Va morir el dia 3 de març passat, a l'edat de 50 anys. Va ser un dels primers socis de MusiCat. Havia estat guitarra del grup Òxid, entre d'altres. Ell va ser qui, l'any 2000, va tenir la idea d'organitzar un sopar de socis per Sta. Cecília i d'atorgar els premis "La Nota": la nota blanca, per reconèixer la col.laboració de persones o entitats amb la professió, i la nota negra, que advertia – en to simpàtic – aquells que no mantenien una relació prou correcta amb el col.lectiu. Els premis van deixar d'atorgar-se fa uns anys, però els sopars de Santa Cecília s'han mantingut any rere any i ja se n'han celebrat catorze.

> **Julie Den Boer** [Barcelona, 1972]

Era la filla gran de Siegfried Andre Den Boer Kramer (Tony Ronald) i també era sòcia de MusiCat. Va morir el 10 de febrer passat, a l'Hospital Oncològic de Bellvitge a causa d'un càncer. Ella va inspirar el tema "Oh, oh July" que Los Diablos van gravar i portar a la fama l'any del seu naixement. Julie Den Boer coordinava l'activitat professional del seu pare i també va treballar amb altres artistes, com David Civera de qui va ser *road manager* els últims anys. La seva mort s'ha produït quan faltaven pocs dies per complir-se un any de la del seu pare, Tony Ronald.

> **Carles Planas Anguila** [Cassà de la Selva, 1949]

Va morir a Cassà de la Selva el passat 5 d'abril, a l'edat de 64 anys. Havia tocat amb la Coblà Orquestra Selvatana durant 30 anys, fins al 2012. Des de llavors, formava part del grup Calidae, de Caldes de Malavella. Era un dels socis més antics de MusiCat: tenia el carnet número 81 de l'antic Sindicat Professional de Músics (SPM), a partir del qual es va crear l'Associació Professional de Músics de Catalunya. Hi apareixia classificat com a pianista. Curiosament, tot i tenir la carrera de piano, sempre va tocar la trompeta.

> **Paco de Lucía** [Algeciras, 1947]

Va morir el passat 26 de febrer a Cancún (Mèxic), a l'edat de 66 anys. Francisco Sánchez Gómez, Paco de Lucía (Lucía era la seva mare) és ja una llegenda del flamenc. Va agafar una guitarra per primer cop als 7 anys i, després de recórrer mig món amb diferents espectacles flamencs, li va arribar la fama amb l'actuació que va fer al Palau de la Música de Barcelona el 1970 i les que va fer al Monumental de Madrid i al Teatro Real, el 1975. L'enregistrament en directe d'aquest últim concert li va valer el primer LP d'or. En aquesta mateixa època va formar una parella mítica amb Camarón de la Isla. Va ser single d'or el 1976 amb la seva famosa rumba "Entre dos aguas" i LP d'or amb "Fuente i caudal". Va fusionar el flamenc amb la clàssica (Falla, Rodrigo i Albéniz) i amb el jazz de Chick Corea, John McLaughlin o Al Di Meola, entre d'altres. Va guanyar el premi Príncep de Astúries de las Artes (2004), diversos premis Grammy i el 2010 va ser investit doctor honoris causa per la universitat de Berklee (Boston).

Antoni Mas

BALLAR AMB LA MÉS LLETJA

> A la darrera edició de “La Nota”, vaig llegir que els suïssos havien inclòs l’ensenyament musical a la seva constitució perquè s’impartís com una matèria més a les escoles dels diferents cantons. Aquesta és una reivindicació històrica (i fins ara absolutament inútil) dels músics nostrats que sabem que la majoria dels problemes que tenim radiquen en el baix nivell que exhibeix la nostra societat pel que fa a la cultura musical. És evident que una societat més preparada acudiria majorment als concerts i espectacles i, en conseqüència, aquests actes serien molt més habituals. Un fet que redundaria positivament en el volum i qualitat de la nostra feina. Però no s’acabarien pas aquí els avantatges d’una política d’expansió de la cultura musical. Ben segur que, a partir dels resultats de la mateixa, s’apreciaria molt més el nostre treball i la professió acabaria sent reconeguda i respectada com ho és en els països que ens donen mil voltes en aquest aspecte.

Però val més que no ens fem il·lusions ja que, com també indicava “La Nota”, mentre els suïssos tiraven endavant la seva sàvia decisió, els nostres capítosts decidien retirar les ajudes a les escoles de música. La contradicció és flagrant i fa molt de mal a una professió de per sí tant maltractada. Sembla talment una burla. Una burla que justifica plenament la meua reiterada afirmació en el sentit que vivim en un país molt desgraciat del qual em plantejaria fotre el camp de pressa i corrent si no fos per les arrels que m’hi lliguen i l’edat que tinc.

Si fem referència a l’Estat, semblaria que hi ha esperances de poder-ne fugir sense moure’s de casa mateix, però en aquest sentit tampoc podem fer-nos gaires il·lusions. Bo i suposant que la campanya pel dret a decidir fos tot un èxit i que en qüestió de poc temps Catalunya assolís la independència de l’estat espanyol, em temo que els músics sim-

plement canviaríem d’interlocutor a l’hora de barallar-nos però que, en definitiva, ens hauríem de continuar barallant. No oblidem que l’al·ludida retirada de la subvenció a les escoles de música va ser decretada precisament pel mateix govern que promou el referèndum.

De tota manera vull acabar amb un to lleugerament optimista per no afegir més llenya al foc de l’actual pessimisme generalitzat: Si per una d’aquelles coses ens en sortíssim amb el tema de la independència, segurament que les reivindicacions dels músics tindrien destinataris molt més propers i assequibles. Almenys jo em veuria molt més amb cor d’entendre’m amb el conseller de Cultura de la Generalitat (sobretot si continués l’actual) que no pas amb el titular del Ministerio de Educación. I aquí reitero i subratllo efusivament el parèntesi anterior.

El que hagi de ser serà i veurem la parella de ball que ens toca. Donat que, com deia, passi el que passi amb el nostre dret a decidir segurament serà lletja, vejam si almenys té bon tipus...

